

KAPITOLA 1

24. SRPNA ROKU 79 PO KRISTU

13:00

MĚSTO POMPEJE

ŘÍMSKÁ ŘÍŠE

Během několika hodin budou tisíce lidí mrtvé. Celé město Pompeje zmizí pod více než 9 metry žhnoucího popela a kamení.

Teď si všichni ještě užívají jasného a slunečného dne. V obchodech je rušno. Na trávě si děti hrají s míčem. Gladiátoři se připravují na krvavý zápas.

Nikdo zatím netuší, že hora Vesuv, která se tyčí nad městem, je smrtonosná sopka. Po celá staletí mlčela. Vypadala jako obrovský zelený trojúhelník pokrytý hospodářstvími, loukami a lesy.

Sotva by si někdo mohl představit, co všechno číhá pod jejím povrchem: řeky vařícího magmatu a víření jedovatých plynů. Sopka mohla kdykoliv udeřit svou vražednou silou.

Jedenáctiletý Markus byl toho dne spolu se svým otcem, Tatou. Nemohli se zdržovat nikde v blízkosti Pompejí. Byli otroky na útěku a šlo jim o život.

Když tu se znenadání ozvalo:

BUM!

BUM!

Dva ohlušující otřesy ohlásily, že Vesuv začal soptit.

Tisíce párů vyděšených očí se podívaly na soptící horu. Její do široka otevřená ústa vypouštěla černý mrak kouře a popela. Vesuv burácel jako rozlíčená šelma a do nebe vydechoval plameny. Potom se objevil ještě větší mrak a vychrlil dolů na město Pompeje miliony horkých rozeklaných kamenů, které jako déšť zasypávaly kašny, drtily střechy a bušily do lidí, jež se snažili uprchnout a přitom křičeli hrůzou.

„Bohové nás trestají!“

„To je konec světa!“

Markus a Tata věděli, že musí utéct. Každou minutou se dolů přiřene ohnivá vlna popela a plynů a spálí vše, co jí bude stát cestě. V ulicích se ale tlačilo příliš mnoho lidí a z nebe padalo hodně kamení. Nedalo se dýchat a nebylo možné vidět ani na krok. Najednou přišlo shora podivné zasvištění.

„Pozor!“ křikl Tata.

Markus vzhlédl a uviděl obrovský hořící kámen, kus ohnivé skály z útrob hory, jak se řítí z oblohy přímo na něj.

KAPITOLA 2

23. SRPNA ROK 79 PO KRISTU
ODPOLEDNE PŘEDCHOZÍHO DNE
HLAVNÍ ULICE, POMPEJE

Markus kráčel po zaprášené hlavní ulici v Pompejích a nesl nevábně vonící pytel plný špinavého prádla svého pána. Bylo brzké odpoledne a na ulici se mačkali všemožní lidé: nakupující přebírali koše s gra-

nátovými jablky a melouny, znavení otroci nabírali vodu z kašen, žebráci natahovali své ušpiněné ruce.

Zaříkávač hadů podřimoval, zatímco jeho kobra vykukovala ven z košíku a ochutnávala svým kmitajícím jazykem okolní vzduch.

„Salve,“ pozdravil přátelsky Markus nebezpečného plaza. Kéž by tak sám měl košík, do kterého by se mohl ukrýt. Poslední dny nebyly pro Marka příznivé a ten dnešní byl obzvlášť skličující.

Nad hlavou mu pražilo slunce a jeho otrhaná tunika byla nasáklá potem. Navíc jeho pán, Festus Julius, dnes večer očekával důležité hosty z Říma, přátele císaře. To pro Marka a ostatní otroky znamenalo ještě větší dřinu než obvykle. Už několik dní

drhli celé sídlo, takže se mozaika na podlaze leskla jako diamanty a každá stříbrná mísa nebo číše zářila čistotou.

Hosté měli přijet kočárem; muži v bílých splývavých tógách, ženy v hedvábných róbách, s červeně nabarvenými rty a šperky blýskajícími se na každém prstu. Večer se chystá obrovská hostina, bude se podávat pečený plameňák a divoký kanec, myši na medu plněné rozinkami a datlemi a humři velcí jako kočky. Hosté budou polehávat na hedvábných pohovkách, budou se nácínovat tak dlouho, dokud vše nevyzvrací...a pak si dají do vyprázdněných žaludků nášup.

Zítří je pak Festus všechny vezme na gladiátorské zápasy do pompejského amfiteátru. Budou z předních sedadel povzbuzo-

vat gladiátory, kteří se budou snažit jeden druhého probodnout meči, kopími nebo dýkami.

Lidé z celého okolí se vždy chodili na tato představení dívat a sledovali zejména pompejského šampióna. Byl to obrovský chlap, který v jednom z prvních zápasů přišel o oko. Díky tomuto zranění si po jednom jednookém obru ze starých řeckých pověstí vysloužil gladiátorské jméno Kyklop. Jako většina gladiátorů byl i Kyklop otrokem, kterého donutili zápasit. Zároveň však byl jedním z hrstky šťastlivců – po mnoha bitvách stále naživu.

Marka děsilo už jen pomyslení na tyto nemilosrdné turnaje.

Najednou se začal celý třást.

Počkat, to ale nebyl Markus, kdo se chvěl.

To byla země pod jeho nohama!

Markus pustil pytel a opřel se o kamennou kašnu. Veliká mramorová socha bojovníka Achilla na něj shlížela shůry.

Markus si přál, aby byl statečný jako on!

Tato zemětřesení jej však děsila. Už několik týdnů otrásala městem, způsobovala praskliny ve zdech Festova sídla a jeho rozmazlení psi propadali záchvatům paniky doprovázeným nekonečným vytím.

Obvykle šlo o rychlá zemětřesení končící za pár vteřin. Většina lidí si jich ani nevšimla.

Tento otřes byl však silnější než většina předchozích.

Země se chvěla a otrásala víc a víc.

Zvuk tříštěného skla, lámání dřeva a drolicího se kamení Markovi zcela ochromily sluch.

Prásk!

Křup!

Bum!

Pouliční prodavači křičeli a nadávali, jak se vysypávaly jejich koše s ovocem a zeleninou. Bambusová ptačí klec spadla na zem, otevřela se a vyletělo z ní hejno malých bílých ptáků, kteří se ztratili v prachu. Ulicí se divoce valily sudy a z nich vytékalo víno rudé jako krev.

Markus se pevně držel kašny, voda šplíchlala ven, cákala přes okraj a zmáčela mu tuniku.

A pak to uslyšel. Přímo nad jeho hlavou to hlasitě zaskřípalo. Markus vzhlédl, zrovna když se mramorová socha Achilla začala řídit přímo na něj.